

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 5. července 2018¹

Věc C-298/17

France Télévisions SA
proti
Playmédia,
Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA),
za přítomnosti:
Ministre de la Culture et de la Communication

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2002/22/ES – Sítě a služby elektronických komunikací – Univerzální služba a práva uživatelů – Pojem ‚podnik provozující síť elektronických komunikací používanou pro šíření rozhlasového nebo televizního vysílání pro veřejnost‘ – Podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu – Povinnost ve veřejném zájmu [šíření určitých vysílacích služeb]“

Úvod

1. Členské státy mohou za účelem podpory kulturní rozmanitosti a všeobecného přístupu veřejnosti k hlavním kanálům rozhlasového a televizního vysílání uložit poskytovatelům sítí elektronických komunikací povinnost ve veřejném zájmu provozovat určené kanály prostřednictvím této sítě (dále jen „povinnost šířit vysílací služby“). V současné době však internet umožňuje šíření a volný přístup ke stále více informačním zdrojům, včetně rozhlasového a televizního vysílání, bez technických překážek spojených se způsoby přenosu, které se rychle staly „klasickými“, jako je pozemní, kabelové či satelitní vysílání. V důsledku tohoto technického vývoje se zásadním způsobem změnilы podmínky audiovizuálního vysílání, kdy se z povinnosti vysílat stala výsada a z povinných subjektů se staly subjekty potenciálně oprávněné². Vystává tudíž otázka, zda a případně za jakých podmínek, jsou pravidla stanovená pro klasické způsoby přenosu použitelná i v novém prostředí internetu.

2. Projednávaná věc je výborným příkladem uvedeného jevu a poskytuje Soudnímu dvoru příležitost upřesnit postoj unijního práva v tomto ohledu.

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – Tyto změny lze pozorovat již delší dobu. Viz Nikoltchev, S. (éd.), *Avoir ou ne pas avoir les règles du must-carry*, Observatoire européen de l'Audiovisuel, Strasbourg 2005.

Právní rámec

Unijní právo

3. Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti³ stanoví:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

- a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;
- b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;
- c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;
- d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“

4. Článek 1 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice)⁴ stanoví:

„1. Tato směrnice vytváří harmonizovaný rámec pro regulaci sítí a služeb elektronických komunikací, přiřazených zařízení a doplňkových služeb a určitých aspektů koncových zařízení, které usnadňují přístup pro zdravotně postižené uživatele. Stanoví úkoly vnitrostátních regulačních orgánů a zavádí soubor postupů s cílem zajistit harmonizované uplatňování předpisového rámce v celém Společenství.

[...]

3. Touto směrnicí, jakož i zvláštními směrnicemi, nejsou dotčena opatření přijatá na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiku.“

5. Článek 2 písm. a), c), l) a m) uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „sítě elektronických komunikací“ přenosové systémy, a popřípadě i spojovací nebo směrovací zařízení a jiné prostředky, včetně neaktivních síťových prvků, které umožňují přenos signálů po vedení, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, pevných

3 – Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01 s. 230.

4 – Úř. věst. 2002, L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29 s. 349, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 37) (dále jen „směrnice 2002/21“).

(okruhově nebo paketově komutovaných, včetně Internetu) a mobilních pozemních sítí, sítí pro rozvod elektrické energie v rozsahu, v jakém jsou používány pro přenos signálů, sítí pro rozhlasové a televizní vysílání a sítí kabelové televize, bez ohledu na typ přenášené informace;

[...]

- c) „službou elektronických komunikací“ služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES⁵], které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací;

[...]

- l) „zvláštními směrnicemi“ [...] směrnice 2002/22/ES⁶ (směrnice o univerzální službě) [...]
- m) „zajišťováním sítě elektronických komunikací“ zřízení takové sítě, její provozování, dohled nad ní nebo její zpřístupnění;

[...]“

6. Článek 2 první pododstavec směrnice 2002/22 stanoví:

„Pro účely této směrnice se použijí definice uvedené v článku 2 směrnice [2002/21]“.

7. Článek 31 odst. 1 první pododstavec uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy mohou uložit přiměřené povinnosti ve veřejném zájmu ohledně provozu určených rozhlasových a televizních vysílacích kanálů a doplňkových služeb, zejména služeb v oblasti přístupnosti, aby byl umožněn vhodný přístup zdravotně postiženým koncovým uživatelům; tyto povinnosti mohou uložit podnikům ve své příslušnosti, které poskytují sítě elektronických komunikací používané pro veřejné šíření rozhlasových či televizních vysílacích kanálů, pokud tyto sítě využívá významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředek pro příjem rozhlasových a televizních vysílacích kanálů. Uvedené povinnosti se ukládají pouze tehdy, jsou-li nezbytně nutné k dosažení cílů obecného zájmu jasně vymezených každým členským státem, a musí být přiměřené a transparentní“.

5 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 3/20 s. 337), která byla zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1).

6 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29 s. 349, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11) (dále jen „směrnice 2002/22“).

Francouzské právo

8. Článek 2-1 loi no 86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication (zákon č. 86-1067 ze dne 30. září 1986 o svobodě komunikace)⁷ stanoví:

„Pro účely uplatňování tohoto zákona se poskytovatelem služeb rozumí každá osoba, která navazuje smluvní vztahy s vysílateli služeb s cílem vytvořit nabídku služeb audiovizuální komunikace pro veřejnost prostřednictvím sítě elektronických komunikací ve smyslu článku L. 32 bodu 2 code des postes et des communications électroniques (zákon o poštách a elektronických komunikacích). Poskytovatelem služeb se rozumí rovněž jakákoli osoba, která vytváří takovou nabídku služeb uzavíráním obchodních vztahů s jinými poskytovateli služeb.“

9. Článek 34 odst. 2 zákona o svobodě komunikace zní:

„Každý poskytovatel služeb v síti, která nevyužívá pozemní frekvence přidělené Conseil supérieur de l'Audiovisuel (Nejvyšší rada pro audiovizuální vysílání, Francie), poskytne na území kontinentální Francie svým účastníkům bezplatně služby společností uvedených v čl. 44 odst. 1 a kanál Arte šířené pozemními rádiovými vlnami analogovým způsobem, jakož i kanál TV 5 a službu televizního vysílání šířenou pozemními rádiovými vlnami digitálním způsobem, jejímž účelem je zvyšovat povědomí o zámořských územích a jež je určena konkrétně veřejnosti v kontinentální Francii, kterou poskytuje společnost uvedená v čl. 44 odst. 1, s výjimkou případů, kdy mají tyto poskytovatelé za to, že nabídka služeb je zjevně neslučitelná s jejich úkoly veřejné služby. Pokud nabídne digitálně šířené služby, bude účastníkům, kteří této nabídce využijí, bezplatně poskytovat i služby těchto společností šířené pozemními rádiovými vlnami digitálním způsobem.

[...]“

Spor v původním řízení, řízení před Soudním dvorem a předběžné otázky

10. Společnost France Télévisions je veřejnoprávní provozovatel televizního vysílání, na jehož televizní kanály se vztahuje povinnost provozovat určené kanály stanovená v čl. 34 odst. 2 zákona o svobodě komunikace. Vedle klasického pozemního vysílání nabízí France Télévisions rovněž vysílání svých televizních kanálů prostřednictvím streamování na svých internetových stránkách.

11. Společnost Playmédia provozuje internetové stránky, na kterých nabízí mimo jiné vysílání několika televizních kanálů, včetně kanálů náležejících France Télévisions, prostřednictvím streamování v reálném čase. Přístup na tyto stránky je bezplatný, jelikož společnost Playmédia financuje svou činnost z reklamy.

12. Vzhledem k tomu, že společnost Playmédia neuspěla se svým požadavkem na uzavření smlouvy o vysílání s France Télévisions, podala na France Télévisions žalobu k soudu, kterou se domáhala uzavření takové smlouvy, přičemž svůj žalobní nárok opírá o povinnost France Télévisions zakotvenou v čl. 34 odst. 2 zákona o svobodě komunikace, podle níž musí France Télévisions povolit vysílání svých kanálů společností Playmédia. France Télévisions podala proti společnosti Playmédia vzájemnou žalobu pro porušení jejích práv duševního vlastnictví.

13. Společnost Playmédia neuspěla v prvním stupni ani v odvolání jak se svou žalobou, tak v řízení o žalobě podané France Télévisions, a podala proto kasační opravný prostředek. Cour de cassation (Nejvyšší soud, Francie) se rozsudkem ze dne 5. července 2017 rozhodl přerušit řízení o uvedeném kasačním opravném prostředku, dokud Soudní dvůr nevydá rozhodnutí v projednávané věci.

⁷ – Ve znění použitelném v době sporu v původním řízení.

14. Souběžně s výše uvedenými soudními řízeními podala společnost Playmédia podnět ke Conseil supérieur de l'Audiovisuel (CSA) (Nejvyšší rada pro audiovizuální vysílání, Francie), aby rozhodla její spor s France Télévisions. Poté, co společnost Playmédia provedla drobnou úpravu fungování svých internetových stránek, již rada CSA považovala za nezbytnou, vydala CSA rozhodnutí ze dne 27. května 2015, kterým vyzvala France Télévisions, aby nebránila přebírání svých služeb na uvedených internetových stránkách. France Télévisions podala ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) žalobu na neplatnost uvedeného rozhodnutí.

15. Za těchto okolností se Conseil d'État (Státní rada, Francie) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Má být podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, již jen z tohoto důvodu považován za podnik, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu čl. 31 odst. 1 směrnice [2002/22]?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, může členský stát – aniž tím poruší směrnici [2002/22] nebo jiné právní předpisy Evropské unie – uložit povinnost šíření služeb rozhlasového či televizního vysílání jak podnikům provozujícím síť elektronických komunikací, tak podnikům, které takové síť neprovozují, ale nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, mohou se členské státy vzdát možnosti podřídit povinnost vysílání [určených kanálů], pokud jde o poskytovatele služeb, kteří neprovozují síť elektronických komunikací, souboru podmínek stanovených v čl. 31 odst. 1 směrnice [2002/22], ačkoliv je splnění těchto podmínek, pokud jde o provozovatele sítí, vyžadováno na základě směrnice?
- 4) Může členský stát, který stanovil povinnost šíření určitých služeb rozhlasového či televizního vysílání v některých sítích – aniž tím poruší směrnici [2002/22] – určit, že s šířením takových služeb na těchto sítích musí být dán souhlas, a to včetně šíření na internetové stránce, pokud na internetu šíří své vlastní programy sama předmětná služba?
- 5) Musí se podmínka stanovená v čl. 31 odst. 1 směrnice [2002/22], podle níž musí síť, na které se vztahuje povinnost šíření, využívat významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředek pro příjem rozhlasového a televizního vysílání, posuzovat – pokud jde o šíření prostřednictvím internetu – z hlediska všech uživatelů, kteří sledují televizní programy prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, nebo jen z hlediska uživatelů stránky, na kterou se vztahuje povinnost šíření?“

16. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla Soudnímu dvoru doručena dne 23. května 2017. Písemná vyjádření předložily France Télévisions, společnost Playmédia, francouzská, litevská a polská vláda a Evropská komise. Na jednání konaném dne 30. května 2018 byly zastoupeny France Télévisions, společnost Playmédia, francouzská vláda a Komise.

Analýza

K první předběžné otázce

17. Předmětem první předběžné otázky položené předkládajícím soudem je, zda má být podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, již jen z tohoto důvodu považován za podnik, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu čl. 31 odst. 1 prvního pododstavce směrnice [2002/22].

18. Obdobně jako všechny zúčastněné, které předložily svá vyjádření v projednávané věci, vyjma společnosti Playmédia, mám za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět záporně.

19. Směrnice tvořící společný předpisový rámec pro sítě a služby elektronických komunikací, jejichž součástí je směrnice 2002/22, jasně rozlišují poskytování infrastruktury těchto sítí na straně jedné a poskytování obsahu vysílaného prostřednictvím těchto sítí nebo jiných služeb poskytovaných prostřednictvím těchto sítí na straně druhé. Toto rozdělení jasně vyplývá z několika ustanovení dotčených směrnic.

20. V bodě 5 odůvodnění směrnice 2002/21 se v tomto směru uvádí, že „je nezbytné oddělit regulaci přenosu od regulace obsahu“. Společný předpisový rámec pro sítě elektronických komunikací „se proto nezabývá obsahem [nepoužije na obsah] služeb, který je poskytován po sítích elektronických komunikací prostřednictvím služeb elektronických komunikací“. Uvedené rozdělení se odráží rovněž v čl. 1 odst. 3 směrnice 2002/21, který stanoví, že touto směrnicí, jakož i zvláštními směrnicemi, nejsou dotčena opatření přijatá se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiku. Konečně definice služeb elektronických komunikací, na něž se vztahuje společný rámec právní úpravy, obsažená v čl. 2 písm. c) směrnice 2002/21 výslovně vylučuje „služ[by] poskytující obsah nebo vykonávající redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací“. Definice pojmu služby informační společnosti⁸ nezahrnuje služby „které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“.

21. Pokud jde o povinnost šíření určených vysílacích služeb, je toto vyloučení služeb spočívajících v poskytování obsahu zakotveno ve směrnici 2002/22. V bodě 45 odůvodnění uvedené směrnice se tak výslovně uvádí, že „služby poskytující obsah, jako jsou nabídky prodeje souboru obsahu rozhlasového nebo televizního vysílání, nejsou upraveny společným předpisovým rámcem pro sítě a služby elektronických komunikací. Poskytovatelé takových služeb by neměli podléhat povinnostem univerzální služby, pokud jde o tyto činnosti“.

22. Právě v těchto souvislostech je třeba vykládat článek 31 směrnice 2002/22, který zakládá možnost uložit povinnost šíření určených vysílacích služeb. Podle zmíněného ustanovení lze uložit takové povinnosti „podnikům [...], které zajišťují sítě elektronických komunikací používané pro šíření rozhlasových nebo televizních kanálů pro veřejnost“. V této souvislosti je zajišťování sítí elektronických komunikací vymezeno v článku 2 písm. m) směrnice 2002/21 jako „zřízení takové sítě, její provozování, dohled nad ní nebo její zpřístupnění“.

23. Je zřejmé, že podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, nezajišťuje síť elektronických komunikací, ale poskytuje obsah, který je přenášen uživatelům prostřednictvím takové sítě (v projednávané věci internetu). Takový podnik tudíž není poskytovatelem, ale uživatelem takové sítě. Jeho služba je jednoznačně služba informační

⁸ – Ve smyslu směrnice 2015/1535.

společnosti, avšak nespočívá zcela ani převážně v přenosu signálů, jelikož tento přenos zajišťují poskytovatelé přístupu k internetu. Zaměňování uvedených činností by bylo v rozporu s povinností zajistit, aby poskytovatel přístupu nebyl odpovědný za přenášený obsah, jak je vyžadováno v článku 12 směrnice 2000/31⁹.

24. Společnost Playmédia tedy nemá pravdu, když tvrdí, že provozuje síť elektronických komunikací ve smyslu článku 2 písm. m) směrnice 2002/21, a z této skutečnosti dovozuje, že má povinnost šíření určených vysílacích služeb ve smyslu článku 31 směrnice 2002/22. Provozování sítě ve smyslu uvedeného ustanovení spočívá v zajišťování fungování sítě za úplatu, což s sebou nese určitou míru kontroly nad jejím fungováním. Uživatel, jehož role je omezena na nabízení určitého obsahu přístupného prostřednictvím dotčené sítě, takovou kontrolu nemá, a nemůže být tudíž považován za jejího provozovatele. Na rozdíl od tvrzení společnosti Playmédia obsažených v jejím vyjádření nepostačuje, že podnik užívá danou síť pro potřeby své ekonomické činnosti, aby se mohl označovat za subjekt, který tuto síť provozuje nebo zajišťuje. Stejně tak činnost společnosti Playmédia nespočívá v přenosu signálů po síti (internetu), ale v jejich vytváření. Signály přenášejí poskytovatelé sítě a poskytovatelé přístupu k této síti, kteří tak poskytují službu elektronických komunikací ve smyslu článku 2 písm. c) směrnice 2002/21 společnosti Playmédia a jejím předplatitelům.

25. Navrhuji proto odpovědět na první předběžnou otázku tak, že čl. 31 odst. 1 první pododstavec směrnice 2002/22 je třeba vykládat v tom smyslu, že podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu nelze považovat za podnik, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu zmíněného ustanovení.

Ke druhé a čtvrté předběžné otázce

Úvodní poznámky

26. Podstatou druhé předběžné otázky položené předkládajícím soudem Soudnímu dvoru je, zda směrnice 2002/22 nebo jiné ustanovení unijního práva brání tomu, aby členský stát uložil povinnost šíření vysílacích služeb obdobnou té, jaká je stanovena v článku 31 této směrnice, podniku, který sice nespadá do oblasti působnosti uvedeného ustanovení, ale nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu.

27. Je totiž nesporné, že rozsah povinnosti šířit vysílací služby stanovené v čl. 34 odst. 2 zákona o svobodě komunikace je širší než rozsah působnosti článku 31 směrnice 2002/22 a tato povinnost se vztahuje nejen na poskytovatele sítě, ale také na podniky nabízející přístup k televizním kanálům na této síti. Nesdílím však obavy vyjádřené francouzskou vládou na ústním jednání, neboť tuto otázku chápu v tom smyslu, že nesměřuje k posouzení legality dotčené povinnosti ve světle unijního práva obecně, ale pouze v rozsahu, v němž se vztahuje na podniky nabízející sledování televizních programů na internetu za situace, kdy tytéž programy již šíří na internetu prostřednictvím bezplatného přístupu sami dotčení provozovatelé televizního vysílání.

28. Taková povinnost šíření vysílacích služeb nutně znamená, že dotčení provozovatelé televizního vysílání musí být povinni umožnit šíření svých programů podnikům, na něž se daná povinnost šíření vztahuje. Je ostatně zajímavé, že v současné době je zejména v prostředí internetu tato povinnost provozovatelů televizního vysílání umožnit šíření svých programů často podstatně významnější než povinnost šíření vysílacích služeb jako taková. Na internetu totiž odpadá hlavní důvod, proč byla povinnost šíření vysílacích služeb původně zavedena, který spočíval v omezené kapacitě přenosu po

9 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25 s. 399).

síti. Naopak v takovém konkurenčním prostředí, jaké existuje na internetu, vyhledávají podniky atraktivní obsah, který by dokázal zvýšit návštěvnost jejich stránek, a tím zvýšit jejich příjmy z reklamy. Je pro ně tudíž velmi výhodné, aby se na ně povinnost šíření vysílacích služeb vztahovala, nebo přesněji, aby jim taková povinnost svědčila, jak uvádí společnost Playmédia ve svém vyjádření, stejně jako jim svědčí povinnost provozovatelů televizního vysílání umožnit takové šíření.

29. Z tohoto důvodu považuji za vhodné provést analýzu druhé předběžné otázky ve spojení se čtvrtou předběžnou otázkou, a posoudit tak zároveň jak slučitelnost povinnosti šířit vysílací služby, tak slučitelnost povinnosti umožnit takové šíření. Otázka by tak zněla, zda směrnice 2002/22 nebo jiné ustanovení unijního práva brání tomu, aby členský stát uložil povinnost šířit vysílací služby podnikům, na které se nevztahuje článek 31 uvedené směrnice a které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, jež je spojena s tomu odpovídající povinností dotčených provozovatelů televizního vysílání nebránit takovému šíření.

30. Nejprve je třeba uvést, že předkládající soud neuvádí, jaká jiná ustanovení unijního práva kromě směrnice 2002/22 by mohla případně bránit uložení takové povinnosti. Ačkoli se některé ze zúčastněných, které předložily svá vyjádření, zejména Komise, stručně věnovaly určitým potenciálním právním problémům, nebyla tato otázka podrobně projednána ani v původním řízení ani v řízení vedeném v projednávané věci. Několik úvah o slučitelnosti povinnosti šířit vysílací služby však již lze dovodit z judikatury Soudního dvora týkající se volného pohybu služeb. Kromě toho je podle informací uvedených účastníky původního řízení vedeno na vnitrostátní úrovni zvláštní řízení týkající se problematiky autorských práv a Soudní dvůr položil v této souvislosti konkrétní otázku, která má být zodpovězena na jednání. Níže se tudíž věnuji oběma zmíněným problémům, které mohou dle mého názoru působit jisté obtíže.

Směrnice 2002/22

31. Jak jsem již uvedl výše v rámci analýzy první předběžné otázky, společný předpisový rámec pro sítě a služby elektronických komunikací jasně rozlišuje poskytování infrastruktury na straně jedné a poskytování obsahu na straně druhé. Uvedený předpisový rámec upravuje pouze poskytování infrastruktury, přičemž obsah zůstává zcela mimo oblast jeho působnosti. Ustanovení společného předpisového rámce tudíž nepředstavují překážku ve vztahu k ustanovením týkajícím se obsahu, ať již přijatým na úrovni Unie, nebo na vnitrostátní úrovni. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z čl. 1 odst. 3 směrnice 2002/21. Pokud jde konkrétně o ustanovení týkající se povinnosti šířit vysílací služby, tato zásada je rovněž potvrzena v bodě 45 poslední větě odůvodnění směrnice 2002/22.

32. Z něj vyplývá, že ustanovení směrnice 2002/22 nebrání tomu, aby členský stát zavedl povinnost provozovat určené kanály jako takovou, pokud bude uložena podnikům, na něž se nevztahuje článek 31 uvedené směrnice.

Volný pohyb služeb

33. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že jakákoli povinnost šíření vysílacích služeb tohoto druhu bez ohledu na to, zda spadá do oblasti působnosti směrnice 2002/22, či nikoli, představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 56 SFEU¹⁰. Je tomu tak i v případě, kdy je tato povinnost uložena pouze podnikům na vnitrostátní úrovni, jelikož přímo určuje podmínky pro přístup na trh se

10 – Rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, EU:C:2007:783, bod 38).

službami v dotčeném členském státě¹¹. Povinnost šířit vysílací služby se obvykle dotýká kanálů státních televizí, protože právě ty plní cíle kulturní politiky, na nichž je tato povinnost založena. Subjekty televizního vysílání usazené v jiných státech jsou tak znevýhodněny, jelikož uvedenou povinností nemají a musí vyjednávat podmínky pro přístup k vysílacím sítím za tržních podmínek.

34. Takové omezení může být odůvodněno zejména naléhavým důvodem obecného zájmu, jaký představuje kulturní politika¹². Aby však byla povinnost šířit vysílací služby odůvodněná, musí splňovat určité podmínky, tj. musí sledovat cíl obecného zájmu, jako je zachování pluralistického charakteru nabídky televizních programů na tomto území ve shodě s kulturní politikou téhož členského státu, a nesmí být nepřiměřená ve vztahu k tomuto cíli, což znamená, že provádění této úpravy musí vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích¹³.

35. Předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou uvedené podmínky splněny. Nicméně za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, kdy dotčený subjekt televizního vysílání sám vysílá své programy prostřednictvím bezplatného přístupu na internetu, zatímco podnik, který případně podléhá povinnosti šířit vysílací služby, tak činí prostřednictvím odkazu na internetové stránky dotčeného subjektu televizního vysílání, lze důvodně pochybovat o tom, zda takový obecný zájem na šíření vysílání stále existuje. Nepostačovalo by například, pokud by byla povinnost vysílat své programy bezplatně na internetu uložena dotčenému subjektu televizního vysílání, který je veřejnoprávním podnikem, jak ostatně v každém případě činí?

36. Povinnost šířit vysílací služby byla původně koncipována v podobě dalšího přenosu televizních programů vysílaných určitým technickým prostředkem (v zásadě prostřednictvím pozemního vysílání) pomocí jiného technického prostředku (kabelového nebo satelitního vysílání). Byla odůvodněna tím, že diváci využívající kabelové nebo satelitní vysílání nemuseli mít nutně potřebná technická zařízení pro příjem pozemního vysílání, nebo se mohli nacházet v oblastech, které nebyly takovým vysíláním pokryty. Televizní přijímače mimoto často neumožňovaly využívat současně více způsobů příjmu: využívání kabelového vysílání vylučovalo příjem pozemního vysílání. Povinnost šířit vysílací služby tak zaručovala divákům přístup k některým televizním kanálům bez ohledu na zvolený technický prostředek příjmu.

37. Tyto úvahy přestávají být aktuální v situaci, kdy původní vysílání i vysílání, které je případně nutno dále šířit, probíhá pomocí stejného technického prostředku, tedy internetu. Divák, který má přístup k internetu, tak může využívat internetové stránky společnosti Playmédia i internetové stránky France Télévisions. Následný přenos programů France Télévisions společností Playmédia tudíž není podmínkou k tomu, aby měli diváci sledující televizi na internetu přístup k těmto programům.

38. Je pravda, jak tvrdí francouzská vláda, že pro uživatele internetu může být pohodlnější, pokud mají na jedné internetové stránce přístup k programům několika subjektům televizního vysílání, než kdyby museli přecházet mezi jednotlivými internetovými stránkami těchto provozovatelů. Lze nicméně důvodně pochybovat o tom, že by argument vycházející z pohodlí uživatelů odůvodňoval omezení, které se dotýká jak podniků podléhajících povinnosti šířit vysílací služby (například kvůli nutnosti získat souhlas nositelů autorských práv), tak subjektů televizního vysílání kvůli povinnosti takové šíření umožnit. Toto hledisko musí vzít předkládající soud v potaz při posuzování přiměřenosti případného uložení povinnosti šířit vysílací služby podnikům, které nabízejí přenos televizních programů na internetu.

11 – Rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, EU:C:2007:783, body 32 až 36).

12 – Rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, EU:C:2007:783, body 41 až 42).

13 – Rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, EU:C:2007:783, výrok).

39. Konečně připomínám postoj francouzské vlády uvedený v jejím vyjádření, že povinnost šířit vysílací služby stanovená francouzským právem neplatí pro takové společnosti, jako je společnost Playmédia. Její postoj je však v rozporu s postojem rady CSA, která je francouzským regulačním orgánem pro audiovizuální vysílání. Ačkoli Soudní dvůr samozřejmě nemá pravomoc vykládat vnitrostátní právo členských států, musím kromě toho uvést, že čl. 34 odst. 2 zákona o svobodě komunikace podle všeho vyžaduje další přenos programů šířených prostřednictvím pozemního vysílání, zatímco společnost Playmédia nabízí pouze odkaz na internetové stránky France Télévisions.

40. Pravidla upravující ukládání takových povinností, ať již jde o pravidla vycházející z článku 31 směrnice 2002/22, nebo z judikatury Soudního dvora, mají samozřejmě v první řadě chránit podniky podléhající těmto povinnostem před nepřiměřenými náklady. Nicméně v prostředí internetu, jak je popsáno v bodě 28 výše, musí zmíněná pravidla rovněž zajišťovat právní jistotu dotčených subjektů televizního vysílání. Podle judikatury Soudního dvora citované výše totiž musí plnění povinnosti šířit vysílací služby vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích. Takovou povinnost tudíž podle mého názoru nelze uložit, nebo jinými slovy přiznat, individuálním aktem na žádost jednoho podniku, který usiluje o získání přístupu k atraktivnímu obsahu, pokud není jisté, že se na daný podnik vztahuje ustanovení vnitrostátního práva, které tuto povinnost zakládá.

Autorské právo

41. Subjekty televizního vysílání mají určitá práva odvozená od autorských práv k jejich vysílání¹⁴. Takové vysílání navíc může být dílem či obsahovat dílo, které je samo o sobě chráněna autorským právem nebo právy souvisejícími s právem autorským¹⁵. Obvykle získávají provozovatelé televizního vysílání souhlas nositelů uvedených práv k užití jejich děl v rámci své vysílací činnosti. Ve zbývajícím rozsahu jsou dotčená díla nadále chráněna autorským právem.

42. Je pravda, jak tvrdí společnost Playmédia, že problematika autorských práv v souvislosti s povinností šířit vysílací služby je samostatnou otázkou lišící se od otázky, zda jde o povinnost uloženou poskytovatelům „klasických“ sítí, nebo o povinnost uloženou podnikům, jejichž činnost spočívá v přenosu televizních programů na internetu. Nicméně změny popsané v bodě 28 tohoto stanoviska výše ohledně vztahu mezi povinností šířit vysílací služby na straně jedné a povinností umožnit takové šíření na straně druhé vedly také ke změně situace v oblasti autorských práv. Dokud totiž hrála povinnost šířit vysílací služby jednoznačně ve prospěch dotčených subjektů televizního vysílání, jelikož umožňovala rozšířit dosah jejich vysílání, byli tyto subjekty jako nositelé autorských práv ochotni udělovat souhlas k vysílání poskytovatelům majícím uvedenou povinnost. Autorská práva zůstala zachována, avšak v souvislosti s povinností šířit vysílací služby nepředstavovala žádný významnější problém. Slouží-li tato povinnost spíše ve prospěch podniků, které jí podléhají, situace se bude jevit jinak. Subjekty televizního vysílání se mohou bránit tomu, aby poskytovatelé obsahu přebírali jejich programy, jelikož je mohou považovat za své konkurenty například na reklamním trhu. Autorská práva tedy mohou bránit ve splnění povinnosti šířit vysílací služby. Tento problém je třeba zohlednit při ukládání a plnění dotčené povinnosti.

14 – Článek 3 odst. 2 písm. d) směrnice 2001/29.

15 – Zejména právo na sdělování děl veřejnosti zakotvené v článku 3 směrnice 2001/29.

43. Z judikatury Soudního dvora jasně vyplývá, že další přenos televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu je sdělováním děl obsažených v daném programu veřejnosti ve smyslu článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29¹⁶. Totéž platí, pokud jde o další přenos na televizních kanálech podléhajících veřejnoprávním povinností¹⁷. Vnitrostátní právní úprava, která stanoví, že díla vysílaná na televizních kanálech nejsou chráněna autorským právem, tudíž není v souladu s tímto ustanovením unijního práva¹⁸.

44. Z výše uvedeného vyplývá, že další přenos televizních programů na internetu podnikem, který není původním subjektem televizního vysílání, lze v zásadě považovat za sdělování veřejnosti ve smyslu článku 3 směrnice 2001/29. Vnitrostátními právními předpisy tudíž nelze uložit podnikům, jejichž činnost spočívá v takovém dalším přenosu, povinnost šířit vysílací služby doplněnou o povinnost dotčených subjektů televizního vysílání nebránit takovému šíření, pokud nebude zároveň vyžadováno, aby tyto podniky nejprve získaly souhlas nositelů autorských práv.

45. Oproti tomu, co tvrdí společnost Playmédia ve svém vyjádření, nemá povinnost šířit vysílací služby přednost před autorskými právy a právy souvisejícími s právem autorským, kterými je chráněno televizní vysílání a díla obsažená v tomto vysílání. Taková přednost nevyplývá z žádného ustanovení unijních předpisů o autorském právu. I když mohou podniky podléhat povinnosti šířit vysílací služby, nejsou tím zproštěny jiných právních povinností spojených s vysíláním televizních programů, mezi něž patří povinnost získat souhlas dotčených nositelů autorských práv.

46. Tak je tomu tím spíše za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, kdy je povinnost šířit vysílací služby uložena nikoli poskytovatelům sítí, na něž se vztahuje článek 31 směrnice 2002/22, ale poskytovatelům obsahu, na které se uvedené ustanovení nevztahuje. Na rozdíl od poskytovatelů sítí, kteří pouze zajišťují přenos signálu, aniž mají jakýkoli vztah k přenášenému obsahu, poskytovatelé obsahu ekonomicky využívají díla zahrnutá v tomto obsahu a jejich činnost tak přímo zasahuje do výhradních práv nositelů autorských práv. Takovým podnikům tudíž nelze uložit povinnost šířit vysílací služby ve veřejném zájmu, pokud nebudou zároveň respektována tato výhradní práva.

47. Je pravda, že postoj Soudního dvora zmíněný v bodě 43 tohoto stanoviska byl poněkud zmírněn rozsudkem AKM¹⁹. V tomto rozsudku totiž Soudní dvůr rozhodl, že současný, úplný a nezměněný přenos rozhlasového a televizního vysílání vnitrostátní vysílací organizace prostřednictvím kabelů v tuzemsku, tj. prostřednictvím technického prostředku, který je odlišný od prostředku používaného při původním přenosu rozhlasového a televizního vysílání, nepředstavuje sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, protože nelze mít za to, že veřejnost, u které jsou rozšiřována uvedená díla, je novou veřejností²⁰. Nicméně se domnívám, že podmínkou pro toto řešení, jejíž ověření bylo ponecháno na předkládajícím soudu, je to, že nositelé autorských práv vzali při udělování svolení k původnímu vysílání v potaz další přenos²¹.

48. Rozsudek AKM není v tomto ohledu zcela jasný. Nicméně jiný výklad by představoval jasný obrat v judikatuře, pokud jde o pravidlo vyplývající z rozsudku ITV Broadcasting a další²², podle kterého v případě odlišné technologie není otázka nové veřejnosti relevantní. Nic v uvedeném rozsudku však nenasvědčuje tomu, že Soudní dvůr takový obrat zamýšlel²³.

16 – Rozsudek ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další (C-607/11, EU:C:2013:147, bod 1 výroku).

17 – Rozsudek ze dne 1. března 2017, ITV Broadcasting a další (C-275/15, EU:C:2017:144, výrok).

18 – Rozsudek ze dne 1. března 2017, ITV Broadcasting a další (C-275/15, EU:C:2017:144, výrok).

19 – Rozsudek ze dne 16. března 2017 (C-138/16, EU:C:2017:218).

20 – Rozsudek ze dne 16. března 2017, AKM (C-138/16, EU:C:2017:218, body 18, 26, 29 a 30).

21 – Viz rozsudek ze dne 16. března 2017, AKM (C-138/16, EU:C:2017:218, body 28 a 29, jakož i první bod výroku).

22 – Rozsudek ze dne 7. března 2013 (C-607/11, EU:C:2013:147).

23 – Toto pravidlo bylo ostatně potvrzeno i po vyhlášení rozsudku AKM (C-138/16, EU:C:2017:218); viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2017, VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913, body 48 až 50).

49. Mám za to, že ve sporu v původním řízení nevzali nositelé autorských práv v potaz další šíření programů France Télévisions ze strany společnosti Playmédia, jelikož v této záležitosti je v současné době vedeno řízení před Cour de cassation (Nejvyšší soud). V každém případě nelze takové zohlednění presumovat pro účely povinnosti šířit vysílací služby, která jde nad rámec povinnosti upravené v článku 31 směrnice 2002/22. Je tomu tak především s ohledem na to, že podle zjištění v projednávané věci není jasné, zda se podle francouzského vnitrostátního práva vztahuje tato povinnost i na takové podniky, jako je společnost Playmédia. Podle francouzské vlády se na ně dotčená povinnost nevztahuje, což je v rozporu s rozhodnutím, které je předmětem sporu v původním řízení. Zmíněné rozhodnutí bylo navíc vydáno pouze na návrh společnosti Playmédia, která má zájem na možnosti zahrnout do své nabídky programy France Télévisions. Pro nositele autorských práv je totiž velmi obtížné předvídat, které podniky působící na internetu budou mít zájem o další přenos vysílání, v němž jsou obsažena jejich díla.

50. Na tomto zjištění nic nemění ani skutečnost, že France Télévisions následně přenáší své programy i na svých internetových stránkách. Další přenos na internetu ze strany společnosti Playmédia je totiž něco jiného než přenos uskutečňovaný France Télévisions a je třeba jej považovat za další přenos pomocí jiného technického prostředku, což znamená, že musí být z pohledu autorského práva posuzován samostatně.

51. Toto zjištění není nijak dotčeno ani tvrzením společnosti Playmédia, že od roku 2014 uskutečňuje další přenos programů France Télévisions nikoli přebíráním pozemního vysílání těchto programů, ale prostřednictvím odkazu na programy France Télévisions dále přenášené na internetových stránkách posledně uvedené společnosti. Z judikatury Soudního dvora však podle názoru společnosti Playmédia vyplývá, že vytváření takových odkazů nepředstavuje sdělování veřejnosti ve smyslu článku 3 směrnice 2001/29, a nevyžaduje se k němu tudíž souhlas nositelů autorských práv.

52. Soudnímu dvoru však nebyla v tomto ohledu položena žádná otázka. Předběžné otázky položené v projednávané věci se netýkají činnosti společnosti Playmédia posuzované samostatně, ale možnosti členských států uložit povinnost šířit vysílací služby provozovatelům internetových stránek. Podle mého názoru však nemůže taková povinnost spočívat v odkazování na programy přenášené dále na internetu, již jen z toho důvodu, že ne všechny programy, na něž se uvedená povinnost vztahuje, musí provozovatelé původního vysílání nutně dále přenášet bezplatně na internetu. Kromě toho je každý internetový odkaz z podstaty věci závislý na zdroji, na který odkazuje. Stačí tedy, aby subjekt televizního vysílání přestal vysílat své programy na internetu nebo k nim omezil přístup, a podnik mající povinnost šířit vysílací služby již nebude schopen tuto svou povinnost splnit. Povinnost šířit vysílací služby založená na internetových odkazech by tedy nebyla z právního hlediska udržitelná.

Navrhovaná odpověď

53. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr odpověděl na druhou a čtvrtou předběžnou tak, že směrnice 2002/22 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát uložil podnikům, které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, povinnost šířit určité televizní programy. Taková povinnost však musí sledovat cíl obecného zájmu, jako je zachování pluralistického charakteru nabídky televizních programů na tomto území ve shodě s kulturní politikou téhož členského státu, a nesmí být nepřiměřená ve vztahu k tomuto cíli, což znamená, že její úprava musí vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích. Předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou uvedené podmínky splněny. Kromě toho musí dotčené podniky získat předchozí souhlas nositelů autorských práv nebo práv souvisejících s právem autorským, jimiž jsou chráněny předměty obsažené v uvedených programech.

Ke třetí předběžné otázce

54. Podstatou třetí předběžné otázky předkládacího soudu položené Soudnímu dvoru je, zda je stát, který uložil povinnost šířit vysílací služby mimo rozsah působnosti článku 31 směrnice 2002/22, vázán podmínkami, jež musí taková povinnost splňovat podle zmíněného článku.

55. Článek 31 směrnice 2002/22 tvoří nedílnou součást společného předpisového rámce pro sítě a služby elektronických komunikací. Jeho účelem je chránit podniky poskytující tyto sítě nebo služby před povinnostmi týkajícími se šíření vysílacích služeb, které jsou nepřiměřené s ohledem na jejich činnost a ziskovost. Případná povinnost šířit vysílací služby uložená podnikům, na které se zmíněný společný rámec nevztahuje, nespadá do oblasti působnosti tohoto předpisového rámce²⁴. Nemůže tudíž ani podléhat podmínkám vyplývajícím z článku 31 směrnice 2002/22.

56. Takový podnik, jako je společnost Playmédia, navíc není poskytovatelem sítě elektronických komunikací a případná povinnost šířit vysílací služby uložená takovému podniku by spadala pod regulaci obsahu a audiovizuální politiky. Požadavek, aby vnitrostátní právní úprava obsahu splňovala podmínky stanovené v článku 31 směrnice 2002/22, by tudíž byl v přímém rozporu s tím, že je tato problematika výslovně vyloučena ze společného předpisového rámce podle čl. 1 odst. 3 směrnice 2002/21²⁵, byť vnitrostátní zákonodárce může tyto podmínky uplatnit podle svého uvážení.

57. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby na třetí předběžnou otázku odpověděl v tom smyslu, že členský stát, který uložil povinnost šířit vysílací služby mimo rozsah působnosti článku 31 směrnice 2002/22, není vázán podmínkami, jež musí taková povinnost splňovat podle zmíněného článku.

K páté předběžné otázce

58. Pátá předběžná otázka se týká podmínky, že sítě, na které se vztahuje vysílací povinnost, musí využívat významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředek pro příjem rozhlasového a televizního vysílání. Tato podmínka je stanovena v článku 31 směrnice 2002/22. Uvedená otázka by tedy byla relevantní pouze v případě, že by odpověď na první nebo třetí otázku zněla, že podmínky pro uložení povinnosti šířit vysílací služby stanovené ve zmíněném článku jsou použitelné za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení. Vzhledem k tomu, jaké odpovědi navrhuji na tyto dvě otázky, není třeba na pátou otázku odpovídat.

Závěry

59. Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžné otázky položené Conseil d'État (Státní rada, Francie) odpověděl následovně:

„1) Článek 31 odst. 1 první pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, je třeba vykládat v tom smyslu, že podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, nelze považovat za podnik, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu zmíněného ustanovení.

24 – Viz body 17 až 25 tohoto stanoviska.

25 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Kabel Deutschland Vertrieb und Service (C-336/07, EU:C:2008:765, bod 34).

- 2) Směrnice 2002/22 ve znění směrnice 2009/136 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát uložil podnikům, které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, povinnost šířit určité televizní programy. Taková povinnost však musí sledovat cíl obecného zájmu, jako je zachování pluralistického charakteru nabídky televizních programů na tomto území ve shodě s kulturní politikou téhož členského státu, a nesmí být nepřiměřená ve vztahu k tomuto cíli, což znamená, že její úprava musí vycházet z transparentního řízení založeného na objektivních, nediskriminačních a dopředu známých kritériích. Předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, zda jsou uvedené podmínky splněny. Kromě toho musí dotčené podniky získat předchozí souhlas nositelů autorských práv nebo práv souvisejících s právem autorským, jimiž jsou chráněny předměty obsažené v uvedených programech.
- 3) Členský stát, který uložil povinnost šířit vysílací služby mimo rozsah působnosti článku 31 směrnice 2002/22, není vázán podmínkami, jež musí taková povinnost splňovat podle tohoto článku.“